

Ilustrovala
Žaneta Aradská

24

rozprávok
do Vianoc

SIMONA MAJLIŠ NOVOTNÁ

Albatros

24 rozprávok do Vianoc

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Simona Majliš Novotná

24 rozprávok do Vianoc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

24

rozprávok
do Vianoc

Ilustrovala
Žaneta Aradská

24 rozprávok do Vianoc

SIMONA MAJLIŠ NOVOTNÁ

Albatros

Text © Simona Majliš Novotná, 2024
Illustrations © Žaneta Aradská, 2024
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4242-9
ISBN e-knihy 978-80-566-4257-3 (ePDF)

Túto knihu venujem Mateovi, Natanovi a všetkým,
ktorí sa celý rok tešia na Vianoce.

Snehuliakovce

Snehuliakovce sú prvým mestom na svete, kde začína v zime snežiť, a preto sú obyvatelia na chlad zvyknutí.

Len čo vzduchom začali plávať prvé vločky, z miestneho rozhlasu sa ozval chrapľavý hlas starostu Chumelicu: „Vážení Snehuliakovčania, konečne k nám prišla zima a to znamená jediné. Vyhlasujem súťaž o najkrajšieho snehuliaka. Súťažiť môžete iba s jedným modelom – vyhodnotenie bude o týždeň.“

Všetci chceli vyhrať a predbiehali sa v tom, kto vytvorí lepší návrh. Snehuliakovčania využívali na svoje modely čokolky, čo našli doma – vankúše, papier, ale našiel sa aj sušený karfiol. Cukrárka Maškrtková použila šľahačku s vanilkovou zmrzlinou a Čabatkovci minulý rok obalili vlastného dedka do peny na holenie. Každá rodina od Uhlíkovej aleje až po Ulicu starých metiel si svoj návrh strážila. Na domoch zaťahovali závesy, zamykali bránky a občas si museli zahryznúť do jazyka, aby sa nepreriekli.

V deň vyhodnotenia si súťažiaci na modely snehuliakov pripli súťažné čísla. V porote sedeli starosta, doktor Bolebruch a prišiel aj sám Mikuláš, ktorý býval kúsok za jedľovým lesom. Snehuliakovčania po jednom predstavovali porote svojich snehuliakov aj z čoho ho vyrobili.

Prehliadka a vyhodnotenie trvali do neskorého večera a Snehuliakovčania si od nervozity začali ohrýzať rukavice. Na treťom mieste skončil snehuliak od Smrkošovcov. Vyrobili ho z obvázov, starého pláštá a dvoch guľatých tienidiel na lampu. Namiesto nosa mal zastrčený teplomer. Pekárovci sa umiestnili druhí. Ich snehuliak bol upečený z hrozienkovej vianočky a lekvárových šišiek. Zvítazila prekvapivo rodina Duchnáčovcov. Vyrobili radostného snehuliaka z teplých vankúšov. Na hlave mal zamatový klobúk a v ruke metlu zo sušenej levandule.

Závišť medzi obyvateľmi Snehuliakoviec by ste hľadali márne. Pekárovci rozkrojili vianočkového snehuliaka, starosta vytiahol sud malinového muštu a miestny majster snehularchitekt hneď zobral miery vankúšového snehuliaka a poslal objednávku na najkvalitnejší sneh až na severný pól.

Vytvor si vlastnú snehuliakovskú rodinu.

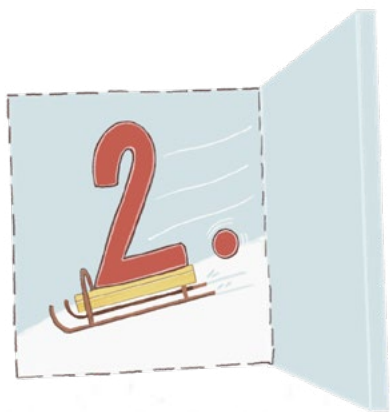

Budeš potrebovať :

bielu farbu, tmavší papier, fixky, gombíky, lepidlo

Postup:

Dlaň si natri bielou farbou a odtlač na tmavší papier. Z prstov na papieri vytvor veselých snehuliakov. Nezabudni im namaľovať mrkvové nosy, čapice, klobúky a šály. Na telo im môžeš prilepiť aj naozajstné gombíky.

Sánky

Mračná plávali po oblohe a snehová búrka sa ulicami Snehuliakoviec preháňala celý týždeň. Najprv sneh siahahal len po členky, potom vyše kolien, až nasypalo tolko, že starosta Chumelica ani nevedel otvoriť dvere na dome. Našlo sa zopár odvážlivcov, ktorí chceli odhrabať cesty, no zo snehovej prikrývky im trčali len brmbolce na čapiciach.

Samo Vetvička mal takéto počasie rád, pretože vtedy nemusel ísť do školy. Radšej vymýšľal, majstroval alebo len tak ležal v svojej izbe v dome na vršku. „Kiežby takto bolo až do jari,“ povzdychol si a otočil sa na druhý bok. Snežilo ešte niekoľko dní a Samo si za ten čas tak zvykol na leňošenie, že sa mu dokonca ťažilo zísť do kuchyne na večeru.

Keď škola opäť otvorila svoje brány, začal si Samo vymýšľať výhovorky. Najprv ho bolela hlava, potom prišiel s tým, že si od prílišného ležania zlomil nohu. Rodičov však nepresvedčil.

„Ešte to tak, aby som šiel pešo,“ hundral. Len čo sa zvalil na posteľ, dostal skvelý nápad. „Pôjdem do školy poležiačky.“ V komore našiel dve dlhé dosky, navoskoval ich a pripevnil o nohy postele.

V pondelok ráno sa poriadne naobliekal. Vytlačil posteľ na dvor a odtiaľ do ulice. Pre istotu sa prikryl paplónom a *fííí*. Letel na posteli dolu kopcom do mesta a zabrzdil až pri škole. Po vyučovaní musel posteľ vytriahnuť naspäť domov, ale na navoskovaných doskách to bola malina. Keď ho ľudia videli, nestačili sa čudovať.

Najprv chodil na posteli do školy iba Samo. Neskôr sa pridali aj ďalší a nakoniec pred školou parkovalo asi tridsať postelí. Kamaráti vynález šmýkajúcej sa postele nazvali po Samovi – samky.

Keď sa mu neskôr zunovalo ťahať veľkú posteľ, s tatkom Vetvičkom zmajstrovali menšiu. Takú, na ktorej sa dalo iba sedieť a namiesto dosák na ňu pripevnili lyže. Samky zožali veľký úspech a Vetvičkovci sa rozhodli prejsť od výroby metiel k synovmu vynálezu.

Správy o unikátnom snehovom vozidle sa šírili nielen po Snehuliakovciach, ale aj za polárny kruh a do celého sveta. A tam kdesi ktosi poplietol názov samky a vznikli z toho sánky.

Ak máš možnosť a vonku je dostatok snehu, hor sa na poriadnu sánkovačku! Alebo si môžeš svoje vysnívané sánky nakresliť. Z čoho by si sánky vyrobil ty? Zapoj aj ostatných členov rodiny, každý nech nakreslí sánky podľa svojich predstáv. Fantázii sa medze nekladú!

Medvedie labky

Cukrárka Ela Maškrtková bývala neďaleko horárne a do mesta to mala hodný kus. Kým prešla od námestia do potravín, pristavilo ju hádam desať Snehuliakovčanov s objednávkou na vianočné pečivo. Niežeby nevedeli piecť, no na cukrové snehuliačky so škorícovými klobúkmi treba ovládať remeslo.

Ela nestrácala čas a pustila sa do príprav. Práca jej šla od ruky, len suroviny sa míňali. Keď sa vrátila z obchodu, dvere boli otvorené, plechy porozhadzované a časť koláčikov chýbala. Prehľadala celý dom, no po zlodejovi nebolo ani stopy. Len čo si dala kuchyňu do poriadku, vyrušil ju zvláštny zvuk. Ktosi šuchotal za skriňou. Schmatla metlu odhodlaná nezvaného hosta vyzametať, no keď uvidela, kto sa ta skrýva, onemela od hrôzy a utekala k Lojzovi Púčikovi do horárne. Na jeden dych mu rozpovedala, čo sa jej prihodilo. Lojzo si obliekol kabát a hlbokým snehom sa spolu brodili k cukrárskej dielni.

„Aj som si myslela, či to nie je čert, teraz kúrim v peci viac ako obvykle,“ rozprávala Ela.

Lojzo odvážne vošiel dnu. V kuchyni za skriňou sa krčil huňatý kožuch. „Suseda, musím vám povedať, že máte doma medveďa.“

„Dúfam, že ho vyženiete.“

Horár sa zháčil. „Nemôžem ho zobudiť a vyhnať. Nebojte sa, teraz tuho spí a za skriňou vám predsa nezavadzia.“

Ela celú noc oka nezažmúrila. Ani na prácu sa nevedela poriadne sústrediť. Čas plynul a objednávok mala stále viac než dosť.

„Nemôžem nechať Snehuliakovčanov na Vianoce bez sladkostí,“ povedala si a pri pohľade na chrapkajúceho medveďa dostala nápad. V najväčšej mise zamiesila kakaové cesto a dala ho do oválnych formičiek, ktoré pripomínali labky. Keď sa upiekli, posypala ich práškovým cukrom a nový vianočný dezert bol hotový. Snehuliakovčania sa čudovali, kde sú ich obľúbené cukrové snehuliačky, no Ela im povedala o novom nájomníkovi v kuchyni za skriňou. Odvtedy každú zimu pečie medvedie labky pre celé mesto.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **24 rozprávok do Vianoc**.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.